

industrielle Opfindelser er væsentlig den samme, som foreslaas i Lovforslagets § 9. Dog foreslaas kun Formanden udnævnt for 5 Aar ad Gangen; de to andre Medlemmers Valgtidsrum foreslaas derimod kun til 3 Aar, dels fordi man derved, saavidt muligt, vil sikke sig imod eller dog indskrænke de Tilfælde, da hele Kommissionen paa engang kan blive fornyet, hvorved den ønskelige Kontinuitet let kunde brydes, dels, fordi man kunde ønske, at der blev givet Sællighed til oftere med friske Kræfter delvis at forny en Kommission, som paa Grund af sit Formaal mindst af alt maa sitone i Jordomme. Formanden, som — foruden at være i Besiddelse af udmærket teknisk Kyndighed — tænkes nærmest at skulle repræsentere det retslige, og tillige det mere konservative, Element, foreslaas udnævnt af Indenrigsministeren, hvis tekniske Konsulent han vel i Almindelighed maa antages at blive. Af de to andre Medlemmer, som begge foreslaas valgte af Universitetets matematisk-naturvidenskabelige Fakultet og den polytekniske Lærestiftelse, faste Lærere i Forening, antages det ene, det, som foreslaas valgt af denne Bælgerforsamlings egen Midte, nærmest at skulle repræsentere Videnskaben, og altsaa at udgjøre Kommissionens theoretiske Element, og det andet Medlem, valgt af samme Bælgerforsamling udenfor dennes Midte, at skulle repræsentere det praktiske Element, men begge tillige det stærkere fremstridende, de nyere Ideer. — Kommissionen bør formentlig have Ret til selv at vælge sin Sekretær, medens denne, saavel som Formanden, ifølge Lovforslaget udnævnes af Kongen. — Ved Forslaget om, at Kommissionen ved Prøvelsen af enkelte Opfindelser (f. Ex. militære, forsaavidt intet militært Medlem allerede findes i Kommissionen) skal kunne tilkalde et eller to sagkyndige Medlemmer, har man troet at sikkre Kommissionen den størst mulige Sagskundskab, ogsaa i de særlige Tilfælde, hvor denne ellers ikke kunde tages med paa Naad paa Grund af den Tavshed, som maa iagttages. — At Kommissionens saavel faste som tilfældige Medlemmer bør forpligte sig til en indenfor visse Grændser (jfr. §§ 9—10) iagttagen Tavsshed, følger ligefrem deraf, at den uformuende Opfinder i modsat Fald kunde komme til at betale den Understøttelse, som ydes ham ved Opfindelsens Prøvelse, altsor dyrt, idet den Fordel, som han skulde have af, at Opfindelsens Hemmelighed ikke strax røbes, da vilde udeblive, en Fordel, hvoraf den fornuende Opfinder, der ikke behøvede at ty til Kommissionen — ligesaalidt som han for Liden tager Patent, naar han tror at staa sig bedst ved at bevare sin Hemmelighed — derimod ikke vilde gaa glip. At den skriftlige Forstikning om Tavshed imidlertid kun gives en Gang for alle, nemlig første Gang et Medlem deltager i Kommissionens Arbejde, vil formentlig findes tilfrækkeligt. — Til Afholdelse af Honorarer til Medlemmerne og

andre Udgifter er den samme Sum som i Lovforslagets § 9 foreslaaet stillet til Indenrigsministerens Raadighed. Vel kunde Tillæbelsen til enkelte Tilfælde at forøge Medlemstallet synes at maatte kræve en større Sum, men paa den anden Side er det rimeligt, at den her foreslaaede Kommission vil faae langt færre Opfindelser at prøve, nemlig kun de Uformuendes, medens Lovforslagets skulde prøve alle Patentsøgere. Da det imidlertid vanskeligt kan skjønnes, hvorvidt Mindreudgiften i sidste Tilfælde vil gaa lige op imod Merudgiften i første, og da man jo overhovedet ingen sikker Erfaring har om disse Tilfælde, bruges i Endringsforslaget det Udtryk om Beløbet, at det kun „foreløbig anslaaes til“ saa meget, idet man forbeholder sig senere at sætte Beløbet op eller ned ved Bevillingerne paa den aarlige Finanslov.

Til § 2.

Medens Lovforslagets § 1 naturligvis giver en Udlænding samme Ret som en Indlænding til at udtage Patent, vil det derimod neppe være rigtigt at indrømme uformuende Udlændinge Tillæbelse til at faae deres Opfindelser prøvede af Kommissionen, efter at Patentbestyrelsen er ophævet, idet Prøvelsen jo i sidste Tilfælde bliver en ren Belvillie, som vises fra Statens Side, uden at noget egentligt Bederlag ydes denne derfor, hvorimod den udenlandske Patentsøger maatte betale for sit Patent lige saa vel som Indlændingen. I dette Tilfælde at indrømme Udlændinge det Samme som Indlændinge vilde formentlig ogsaa føre til, at Kommissionen blev søgt af Projektmagere fra alle Lande og derved vilde faae baade mere Arbejde, end den kunde overkomme, og større Udgifter, end den kunde bære. — Slutningen af § 2 svarer til Lovforslagets § 10 med de af Sagens Natur følgende mindre Ændringer.

Til § 3.

Denne Paragrafs væsentligste Indhold er med de Ændringer, som nødvendiggjøres ved Afstæffelsen af Patentvæsenet, laant fra Lovforslagets § 11. Bestemmelsen i denne om dansk Sprog, Bægt, Maal m. m. anses unødvendig, naar kun Indlændinge faae Udgang til at nyde Kommissionens Understøttelse til at faae Opfindelser prøvede. I sidste Stykke er der tilføjet, at Udskriften af Protokollen skal meddeles „uden Betaling“.

Til § 4.

Denne Paragraf svarer til Lovforslagets § 15.

Til § 5.

Paragrafen, som svarer til § 12 i Lovforslaget, er stillet bagefter § 4 (modsat Ordenen i Lovforslaget), fordi det kunde tænkes muligt, at Beskrivelsen m. m. af en Opfindelse var saa ufuldstændig, at Kommissionen ikke, inden de